

Entrevista a Mercè Riera, fundadora d'El Xiprer

"Necessitem persones que es deixin inspirar pel cor"

Mercè Riera Manté (Granollers, 1944) és la "inspiradora" del projecte El Xiprer de Granollers, una casa d'acollida i rebost d'aliments de Càritas. Van començar amb el seu marit fa 15 anys i ara són uns 130 voluntaris atenant un centenar de persones al dia i unes 1.300 famílies al mes. Mercè Riera té les arrels paternes a Santa Eulàlia, on van néixer els seus quatre germans grans i on estiuejava de petita. Dedicar-se als altres i obrir-los casa seva la fa feliç.

Què és El Xiprer?

Un espai d'acollida i un rebost d'aliments. Ja des del començament amb el meu marit vam obrir casa nostra volent compartir la taula amb gent del carrer.

Compartir la taula?

Sí, l'àpat és el centre del nostre projecte. Fem acollida diürna, de dilluns a divendres, perquè qui ho necessiti comparteixi l'àpat amb nosaltres.

Qui ho necessita?

Gent molt diversa. Al menjador tenim dos grups: el de l'esmorzar i el del dinar. El grup del matí són els més joves i quasi tots estrangers, sobretot senegalesos i marroquins. Havíem arribat a ser uns 90 però ara som uns 50.

I el grup del migdia?

També som una cinquantena i només hi ha un estranger. Molts són gent exclosa socialment, persones soles, malaltes, amb problemes amb l'alcohol...

No vénen a menjar i prou.

No, es clar, els voluntaris s'asseuen amb ells, hi conversen, s'interessen per les seves vides, sense jutjar-los, sense donar-los consell. És un acolliment en la seva realitat, un posar-se al seu costat.

Quan temps sol venir una persona?

Depèn. Per aquí de gent n'ha passat molta. Qui té

El premi Factor Humà Mercè Sala 2012 és l'últim que ha rebut.

cultura sempre té més recursos per superar un mal moment. Per alguns és un lloc de pas i per altres, un lloc on van venint. N'hi ha que vénen des del dia que vam obrir.

Mal senyal, no?

No, perquè són persones grans, malaltes, que la societat ha deixat de banda. Aquí tenen una família, s'ajuden entre ells, han après a compartir...

Quin és el recorregut habitual, però?

Adreçem les persones a l'integrador social. Els incentivem a fer passos i els fem un seguiment. Hem de fer possible que se'n surtin, però el que puguin fer ells no ho hem de fer nosaltres.

Pot venir tothom qui vol?

Sí. Als àpats mai sabem quants serem. Si tu un dia vens i dius "tinc gana, necessitaria menjar", et direm "passa, entra, seu a taula".

Seria inoblidable.

I si vols venir a viure l'experiència del Xiprer també hi ets convidat. De vegades ve l'alcalde, el director de l'Hospital de Granollers, amics....